

Выпуск № 323

Рубрыку вядзе Мікалай ЧАХОЎСКІ

ЯК ВЫРАБІЦЬ ШКУРКУ?

Зіма — найлепшая пара для нарыхтоўкі ўласнай шкуркі. Для гэтай мэты шмат дзе людзі гадуюць трусаў. Звяржкі растуць хутка. Для іх самы хадзены корм — сена, салома, зялёнае высушанае лісце, караняплоды, розныя мяшані.

Звычайна зімою варсінкі з вырабленай шкуркі труса не вылазяць. Забіваць лепш маленькую партыю — два-тры штукі. Шкурку знімаць асцярожна, бо лёгка парэзаць ці нават парваць залатое сярняе футра. Адрэзаў умерана паліць і падсушыць на распрасе. Вы атрымаеце толькі сярняні. А з не трэба атрымаць выдатную шкурку для шапкі ці моднага сярня.

Чатыры асноўныя аперацыі праводзяцца са «спелымі» шкуркамі. Вядома, усе яны павінны быць без розных плямаў, парэзаў, наогул несапаваных.

Пачынаецца выраб шкуркі з выдалення лішняга элемента — кавалачка мяса, тлушчу, валокнаў. Тут першыя памочнікі — нож і кася. Можна выкарыстоўваць і іншыя вострыя прадметы. Вядома, у вышываным выглядзе да шкуркі не падступішся. Таму па-першае яе трэба размякчыць (суці—трое, пакуль не разможа), а тады ўжо «галіць». У час зножэння шкуркі ў вадзе сядзіць, каб не замучыла вада. Гэта бывае летам ці зімою ў цёплай вады. Сярняна тады проста коўца. Ваду мяняць частей, змяшчаць у больш халоднае асяроддзе.

Пікляванне — першы павольны працэс вырабы. Ён адбываецца ў «хіміі» — растварае воцату, звычайнай кіслоты і сернай кіслаты. Нездзе кіслату змяняюць іншым адпаведным саставам.

Спачатку купанне да трох сутак у такім асяроддзі: канцэнтраваны воцат (эсенцыя) да 25–30 куб. сантыметраў і 150 л солі разводзяць у двух літрах вады. Калі шкурка шмат, аб'ём раствору павялічваюць, захоўваючы неабходную канцэнтрацыю. У любым выпадку раствору павінна быць на аб'ёму больш, чым шкурка. Яны пакеты раствору поўнасою.

Выкупалі будучае футра ў раствору воцату — пара наладжваць ланцюг з сернай кіслоты. Працягласць — паўсутак. Трэба 10 кубічных сантыметраў сернай кіслаты і зноў 100 г солі. Паволі разводзяць соль у такой жа колькасці вады — двух літрах. Уліваюць серную кіслату. Ніякіх апалідаў на дне не відаць.

Пасля піклявання раствору зліваюць, шкуркі высушваюць і складваюць адна на адну па даўжыні (не наваляма!) і ляжаць, даставаючы, двое сутак.

Цяпер наступіла пара дублення. На два літры вады бярэць 14–15 г хромавага галёну (квасцов) і тую ж 100 г солі. Бячэце, соль усюды. У галённым раствору шкуркі «млеюць» паўсутак.

Хром раздзіць шкурку. Сяляне выкарыстоўваюць кару дрэў, вярбы, напрыклад, на два літры трэба кілаграм ці больш. Соль абавязкова. Вось толькі тэрмін

дублення даводзяць да паўтара сутак.

Апошні працэс — тлушчванне. Гэта значыць — мыццё. На тую ж ваду літры вады браць паўкіла гаспадарчага мыла і амаль два літры тлушчу (сейнога ці лавінага. Першы лепш). Усё развесці ў кіпені. Ваду браць чыстую, снежавую, дажджавую ці калёдажную (рачную, крынічную). Да гатовага саставу дадаць 25 куб. см нашатыру. Раствор наносяць толькі на гладкую паверхню скуры — мясду. Поўсць не чапаць.

Апошні этап — сушка. Агледзець, паспрабаваць расцягнуць кожную асобна ў даўжыню і шырыню, злігчы пачынаць у руках. Калі больш-менш падсохнуць, нахрысці кройдамі і прайсціся наждачнай паперай. Задача — дасягнуць якасці мясду, адчування пералівання ў руках.

Апошняя — мыццё ў растварах парашку для бялізны. Затым — канчатковая прасушка.

На паперы ўсё ідзе гладка. У сапраўднасці кожная напакаткаў няглыды і тупіковыя сітуацыі. Таму лепш пачынаць адной кроўкі сапаванай шкуркі. Кроўка кроўка, але будзе палішчыць сваю справу. Запісвайце, аналізуйце.

І такія заўвагі. Хімія і ёсць хімія. Да яе трэба адносіцца з увагай і асцярожнасцю. На руках — гумавыя перапонкі, твар закрыты марлевай павязкай. Можна надзець спецыяльныя акцыяры. Калі кроўка аддавае раствору трапіла на скуру, хутчэйка змыць.

Тару не выкарыстоўваць для іншых мэтай. Пропараты захоўваць у халадзавым цымным месцы, падаваць ад дзяцей. Але не на марозе.

Гутарыла Таццяна ПАДАЛЯК.

НА ЗДЫМКУ: мадэль лаўратаў конкурсу «Мілы» мінулага года.

СИТУАЦЫЯ

«МІНІМАЛКА» НА МУЗЫКУ

Учора раніцай наша супрацоўніца і мая суседка прыйшла на працу ўзрушаная: старэйшы сын адмовіўся пайсці ў школу. Бо ў школе — вайна: клас ваяе супраць класа. Здарэўся — сценка на сценку, а часцей адлюльваюць адзін аднаго. Бо ў нас — даросламу: адны заломваюць рукі, другія б'юць нагамі. Па галаве, па пазваночніку. У тую раніцу, як выстелілася, многія падлеткі проста не пайшлі ў школу: дзе гарантыя, што не «адвоўжыць» менавіта іх? Мая суседка прапанавала сыну свае паслугі ў якасці цэлаходзіцы: адвоўжыць у школу раніцай і забіраць пасля заняткаў. Але хіба дазволіць сабе такое дзевяцікласнік з сапёным баском і ростам на галаву вышэй за маму?

А вечамам таго ж дня ў дзверы нашай кватэры пазваніла яшчэ адна мая суседка. Яна прынёсла зварот, адсаваны на чачыніцы Службы кантролю пры Прэзідэнтам Беларусі і рэдакцыям некаторых газет. Прыводжу яго амаль цалкам:

«Мы, бацькоўскія камітэты музычнай школы № 15 г. Мінска, знаменнае пагадэнне ліквідацыі школы па прычыне рэзкага павышэння аплаты за навучанне ў музычных школах горада. На канец мінулага навуцальнага года аплата за навучанне аднаго дзіцяці складала 12 тысяч рублёў у месяц. У верасні аплату павялічылі да 75 тысяч. У выніку толькі з адной 15-й музычнай школы выйшлі 19 навуцэнцаў. Што будзе зарэз? Фінансавыя магчымасці многіх бацькоў абмежаваныя. У некаторых сем'ях у музычнай школе вучацца двое дзяцей, ёсць і такія, дзе працуюць толькі адзін бацькоў. Такія сумы ім не

падняць. У сваёй выступленнях Прэзідэнт А. Лукашэнка часта гаворыць пра тое, што будучае нашай краіны — дзеці. Мы павінны стварыць умовы для гарманічнага развіцця, аказаць дапамогу адораным дзецям. А ў выніку такога развіцця Міністэрствам культуры трэба будзе павялічыць аплату за навучанне музыцы, а не толькі адукацыю. Мы павінны стварыць умовы для навучання музыцы атрымаць толькі дзеці багатых бацькоў, незалежна ад зямельнасці.

Музычная школа не толькі вучыць іграць на інструментах. Яна вучыць, стварае асобу. Між тым, наменілася тэндэнцыя павышэння аплаты не толькі за навучанне музыцы, але і за заняткі спортам, танцамі, жывапісам, прыкладнымі відамі творчасці. Гэта выпівае нашых дзяцей на вуліцу, пакідае без нагляд. Да чаго гэта прыводзіць — вядома. Паўсюль чужымі навукамі развіцця культуры, а між тым такімі вольнымі перакрываюцца галёныя — не будучыя».

Пад пісьмом — больш за сотню подпісаў. Побач з многімі прывізанымі пазначана: двое дзяцей.

Можна пакінуць без каментарыяў гэтыя два факты, пра якія вы падкава, а хутчэй, відаць, усё ж заканамерна, даводзіць даведка ў адзін дзень. Што каменціраваць — ясна... Замест вядомых доўгіх разважанняў — адна-дзве згадкі з жыцця нашага дома.

...Калі за сценка нашага павольнага дома мае юныя суседкі-дзевяцікласніцы і дзяўчынкі Надзя і Насця пачынаюць па чарзе іграць на піяніна, я выключаю тэлевізар. Абрываюцца ўсе гэтыя дэтэктывы, шварцагенеры, паўкі і муршкі, што зграмы вылазяць з водаправоду і каналізацыі, бяздарныя санітарбарбарыяўскія паліцэйскія-палюбоўнікі кружыць... Гульні бэтховенскае «Ліўзе» — няхай не так, як з-пад пальцаў бліскучага мастэра ў канцэртнай зале ці на плацінцы, няхай з паўтараў пэўных месцаў, дзе пакуль не атрымлівалася, але душа прыслухавалася, цягнуцца да гукаў, цяп-

лее, думае. З кожным годам я нарэшце, калі дзяцінны сталець у музыцы — ад прасцейшых гам і «пачаткаў» да класікі — і як у ступені з гэтым іх творчыя робяцца больш светлымі, адчувальнымі. Прыгожымі — не такімі, як творы іх размаўляючых ровесніц, што толькі вечарамі ў нашым цымным пад'ездзе. Музыка аказваецца больш дзейным сродкам прэжжасці, чым касметыка. Культура, гармонія, якія выхоўваюць, адукацыя, гарантыя таго, што ў будучым чалавек не адчуе патрэбы ў суратах.

Некалькі гадоў назад мой калегі і жыхар нашага пад'ёда Ладзімір Самойлаў пісаў пра жудасную трагедыю, што разыгралася тут жа, на Уруччы: зграя падлеткаў расправілася з невінаватым ні ў чым чалавекам. Проста так. Не было чаго рабіць. Нагледзеўся бесплатна па тэлевізары — ажыццявіў.

На заняткі музыкі патрэбны грошы, і яны бачны, немальны. Яны, відаць, знойдзеныя далёка не ва ўсіх сем'ях.

У размове з начальнікам упраўлення культуры Мінгарвыканкома Віктарам Курашам высветлілася, што рашэнне аб павышэнні аплаты ў музычных школах тут прынята перад пачаткам гэтага навуцальнага года. Памер — мінімальна зарплата за месяц. Кама лічыць аказваюцца большым? Судзі ўключана аплата і за тры летнія месяцы, калі заняткі ў школах не вядуцца («выкладчыкам плаціць трэба, у тую ліку і адпущыцца»). У выніку выдаткі бацькоў на музычнае адукацыю дзяцей у Мінску на многа вышэйшыя, чым у іншых рэгіёнах краіны (10–25 працэнтаў мінімальнай зарплаты).

Мы неаднаразова вярталіся да гэтага пытання, — запачаў Віктар Кураш, — разумею, што ўсё апярэдзілі з гэтымі сумамі, але пакуль што выйсця не знойдзена: выдаткі кладуцца на іншыя сферы дзейнасці.

Выбіраем «бесплатны» тэлевізар з муршамі і мардабам?

Людміла ВЕРАСНЁВА.

МОДА НА ЗАЎТРА?

«ХАЙ ГАВОРАЦЬ!»

— пад такім дэвізам пройдзе III Рэспубліканскі фестываль-конкурс маладых мастакоў-мадэльераў «Міла-96». Удзельнічаць у конкурсе могуць усе жадаючыя. Абмежаванне адно: узрост да 30 гадоў. Спяшайцеся, маладыя таленты, — часу засталася не вельмі шмат!

За два гады конкурс маладых мастакоў-мадэльераў, што праводзіцца па ініцыятыве рэдакцыі жаночай газеты «Міла плюс», стаў даволі папулярным сярод творчай моладзі Беларусі, хутка разросся. Напрыклад, летась у рэдакцыю было дастаўлена амаль 500 эскай, на конкурс было прадстаўлена 77 работ.

Такі ўсплск папулярнасці конкурсу самі арганізатары тлумачаць тым, што ў нашай краіне пачынаюць мадэльераў практычна няма магчымасці паказаць сябе (у Маскве такія конкурсы як правіла платныя, за ўдзел у іх трэба вылажыць немалыя грошы). А людзям творчым неабходна сябе рэалізоўваць, паказваць свае работы, каб пачуць меркаванні, заўвагі спецыялістаў.

Расказвае Галіна Грынкевіч, галоўны рэдактар газеты «Міла плюс», выканаўчы дырэктар фестывалю «Міла-96»:

— Мэта фестывалю — выхаванне беларускай школы мадэльвання, пошук маладых талентаў, якім даецца ўнікальная магчымасць шырока заявіць аб сабе: фестываль традыцыйна трансляваецца па Беларускаму тэлебачанні 8 Сакавіка, на яго з'яжджаюцца лепшыя мадэльеры краіны і тыя, хто цікавіцца модай, хто працуе ў індустрыі моды. Многія з удзельніцкаў і прызёраў «Мілы» маюць замежныя кантракты, атрымліваюць пранавы ў рэспубліцы.

— Хто запрошаны ў журы?

— Узяць удзел у рабоце журы далі згоду прэзідэнт французскай школы мадэльвання «ЭСМОД»

мадам Паула Дуарыну, кіраўнік Лейпцыгскага гандлёвага дома «Меркур» фэау Эльвіра-Марціна Лот-мэн, маскоўскія мадэльеры Міла Надточны і Ігар Чапурін, прадстаўнікі Беларускага цэнтра моды, Віцебскага тэхналагічнага інстытута. У ліку арганізатараў конкурсу — рэдакцыя газеты «Міла плюс» і аднаіменнае рэкламнае агенцтва, Беларускі цэнтр моды, Белдзяржрадыёамапама Рэспублікі Беларусі, Кіраўніцтва справам, Прэзідэнта Рэспублікі Беларусі.

— Удзельнікам конкурсу можа стаць кожны?

— Кожны малады мадэльер (не старэй за 30 гадоў!) — як прафесіянал, так і амаатар. Для ўдзелу ў конкурсе неабходна дастаць 3 эскізы мадэляў з дэвізамі (ці адным агульным дэвізам), у выпадку паспяховага праходжання гэтага конкурсу кожны стыліст прадстаўляе 3 мадэль. Канкурсанты маюць права запрасіць сваю манекенніцу (самі аплачваюць яе праезд, пражыванне і харчаванне) пры ўмове прафесіяналізму і адпаведнасці стандартам (рост 178 см, 90-64-94). У фінале вострымуд уадэл 100 лепшых мадэляў, 24 лютага пройдзе фестывальнае шоу з удзелам пераможцаў конкурсу і артыстаў.

Даведкі па тэл. 36-15-46 і 23-24-11.

— Паспехаў вам!

Гутарыла Таццяна ПАДАЛЯК.

НА ЗДЫМКУ: мадэль лаўратаў конкурсу «Мілы» мінулага года.

РЭПЛІКА

Няшчасны выпадак, або «Вывуданыя гісторыі» сп. Капыловіча

Спачатку некалькі агульных пасылкаў.

Першая: людзі схільныя да памылкаў, што тут зробіш, яны не машыны. Другая: памылкі трэба дараваць, таму што іх робяць усё ж не машыны. Машыны можна разабраць і адрамантаваць, нарэшце, здаць на металалам. Што рабіць з чалавекам? Мо толькі паўчынуваць, скажаць: маўляў, гэта дрэнна, больш так не рабі. Тут, праўда, свае асаблівасці — разумныя выніцы на памылках дурных, апошнім прыходзіцца расцэбываць свае.

Тое, што зрабіў наш аўтар Мікола Капыловіч, памылкай язык не паварочваецца называць. На ім, якому, круціцца больш моцныя вызначэнні. На жаль, не для газетнай паласы.

Канкрэтна: М. Капыловіч сказаў у слова «перадраць» тры абразкі з цыкла Федэра Абрамава «Трава-мурава». Усё гэта назваў «Нявыдуманая гісторыя». Яны сапраўды нявыдуманая. Праўда, не Капыловічам, а Гомелі. Гомель, прыбярэжніцтва... Капыловіч. «Дочкі»: Гасцініца ў Гомелі. Прыбярэжніцтва... Далёбіт, хоць Маскву на Гомель змяніў, і на тым дзякуй. Абрам «З вайны» — аналагічны вынік.

Такіх жа прыкладаў пачуці і зараз. Хочацца памыць рукі. Скажам, Бэнізам.

Тое, што такі адчайны і нахальны плагіят — дрэнна, гэта са-

мо сабой. Ёсць, праўда, яшчэ два моманты, якія асабліва мяне не могуць пакінуць спакойным. Па-першае, Федар Алксандравіч Абрамаў, выдатны, тонкі, трагічны рускі пісьменнік — даўно нябожчык. Не можа ён ужо нічога зрабіць, не дадзена яму такога магчымасці. А быў ён, трэба сказаць, чалавекам прамым і рэзкім.

Па-другое, ваш пакароны слуга як-нік мае адноснае да работы са словам. І вельмі добра ведае, чаго варты пошукі вясёлых, гэтага самага слова. Калі хочаш знайсці самае дакладнае і трапнае. Гэта чыжы праца. Ды што там казаць...

А тут вольна так лёгка, проста: узяць кніжку, перапісаць, атрымаць ганарар. І ніякіх пакут сумленна. Ажно зайдзірачна.

Шчыра кажучы, плагіят знайсці мая маці, вялікая прыхільніца прамых Федэра Алксандравіча, асабліва «Трава-мурава». Сам я яе перачытваў не аднойчы, але «твор» М. Капыловіча неак прачытаў. А пачаў чытаць... Божа мой, стиль Абрамава нельга не пазнаць...

Рэдакцыя, вядома, не здымае з сябе віны. Што ёсць — тое ёсць. Адно апраўданне: выпуск нумара — гэта канвеев Форда, і часта нешта правярэць фізічна не хапае часу і сіл. Да таго ж, мы давярэем сваім аўтарам. Мы не ў стане правярць кожны матэрыял напярэдні яго публікацыі. Нам застаецца спадзявацца на сумленне тых, хто для нас піша. Што рабіць, калі ў сп. Капыловіча яно адсутнічае...

Прыносім прабачэнні чытачам нашай газеты за гэты няшчасны выпадак. Па-іншаму, відаць, яго не назавеш.

Сяргей ШАЎЦОЎ.

НЕ ЁСЦЕ ЎЗВІНЧАЮЦЬ ЦЭНЫ

Бадай, па меры таго як усё вышэй узнімаецца сонца над гарызонтам, расце і цікавасць людзей да ўгнаенняў. Пакуль што дачніцкія набыццвы цікавяць толькі мінеральныя — азот, фосфар і калій. Ходзяць яны ў магазіны, глядзяць, што там прапанаваць, вядома ж, якія цэны. Нешта набываюць, але набыццвы праходзяць міма — усё стала вельмі дорага. Так, у гаспадарчых магазінах цэны ўражваюць.

І ўсё ж у Мінску ёсць адно месца, дзе цэны, скажам так, даволі паміркоўныя. Гэты магазін побач з вайсковымі могілкамі — на вуліцы Чырваназорнай, 8. Тут размяшчаюцца аб'яднанне «Белсельгаскін».

У паўднёвым канцы магазіна прывязаныя цэны (усё ў пакеце па 3 кг): мацывіна — 12 тысяч руб., суперфасфат аманізаваны (фосфар — 22 працэнты, азот — 7 працэнтаў) — 13.100 руб., хлорысты калій — 4.800 руб., комплекснае (азот + фосфар + калій) — 9.500 руб. Ёсць торфогрунт.

А яшчэ ціла букет прэпараты, якія бароняць расліны ад розных (набыццвы грыбковых) хвароб. Самы дарагі — дацэ. 100-грамовая бутэлка каштуе 44.300 руб. Але гэтай «стогармоўкай» можна зніжыць варагата на цэлым гектары! Знішчае розную тлю, соку, маркоўную муху, медзядзіну, пладажорку, каларадскага жука і многіх іншых. Калі выкарыстоўваць строга па рэкамендацыі (яна прыкладваецца), дыскамфорту не адчуваецца нават гно-

лы. Фітафароз, мучністую расу, іншыя грыбковыя хваробы зводзіць амаль да нуля аксіюм. Гэта таблеткі. На вядро вады патрэбны дзве такія таблеткі (20 г). Яшчэ адна таблетка — «ІНТА-ВІР». Яе разводзяць у 10 літрах вады. Знішчае таго ж каларадскага жука, пладажорку, вусеняў на капусте, розны даўганоскі, тлю, трыпсы.

У краме ёсць спецыяльны аздазел, дзе можна набыць неабходныя дачніцкі рэчы — гумавыя боты, касцюмы, рукавіцы, халаты, бачкі, каністры, мяшкі, ведры, шпалеры, лямпачкі, лёны і многае іншае. Цэны? Гумавыя боты — 80–90 тысяч рублёў, спартыўныя касцюмы — 65 тысяч рублёў. Высоныя рабыце самі.

Зрошты, у гэтай краме дачнікі знойдуць і «Ураджайныя грады», якія выдуў наш аздазел «Сядзіба». Цэны зноў сям'я нізкія — 3000 руб. за экзэмпляр.

Увогуле, наша новае выданне хутка разыходзіцца ў кіёсках «Саюздруку» Мінска і абласных цэнтраў, Мінскім раёне. Як і раней, наведзіце попыт на брашуру «Сеем!» у магазіне «Сельгаскін», які размяшчаюцца на праспекце Скарыны беларускай сталіцы. Нагадаем, што акрамя парадаў, які даваецца расадзе і рыхтаваць насенне, змешчаны месячны календар работ у садзе і агародзе на вясны перыяд.

Баклажаны шмат у каго не ўдаюцца. Расліна вельмі капрызная. Любіць святло і цёпла. А яшчэ — умеранае вільготнае паветра з «пахам» перагною. Паліваць толькі цёплай вадою. Калі надвор'е халаднаватае (+15 градусаў) — даваць падкормку па лісьця настом каравяку (1:15). Заўважана, што з памідоўкамі не сярбуй. Лепш, калі побач агрукі. Але апошні адукацыя перавагу вельмі вільготнаму паветру.

Градка для іх асобная, абавязкова ўкрытая плёнкі. Акультуравана глеба. У час вегетацыі — дзве-тры падкоркі каравяком пад карані (1:10). На кожнай сцяблінке даваць не больш як два плады. З гэтай сістэмай абрываць асобныя кветкі.

Каранёвая сістэма ляжыць у верхнім гарызонце. Яна вольныя квола. Таму, калі з'явіцца, скажам, кроў, глебу не абтоптваць (абарвуча самаму лепшым карані), а пацну паліваць, і ў адтуліну, якая ўтворыцца, засыпаць зямлю.

Кветкі апіляюцца слаба. Палепшыць справу разведзеная бура (1 л на літр, ці 0,5 г на 0,5 літра вады). Даламожа і звычайная вада. Апырскваць кветкі распылам у першай палове дня.

Раней дадавалі ў ямкі суперфасфат, калійныя ўгнаенні. Цяпер усё дорага. Таму выкарыстоўваць для дабавак толькі попель: Вядома, раз у два гады трэба ўносіць фосфар і калій. А салетру — штогод. Вясною — палову нормы да 10–12 мая на гектара да 20 см, летам — апошнюю дозу зноў у канцы, але ў іншых месцах і абавязкова там, дзе канчаюцца галінкі дрэва. Усёго выкарыстаць да аднаго кілаграма азотных ўгнаенняў на дрэва.

КОРМ ДЛЯ САДУ

Упэўнены, што з надыходам цёплых вяснавых дзён зноў паўстане адвечнае пытанне: чым карміць дрэвы? Толькі недалёкія садаводы лічаць, што яблык расце... сам, без дапамогі чалавека. Неабходна нямаля папрацаваць, каб зняць высокі і дабражыццельны ўраджай плоду. Вось якімі думкамі падзяліліся «бывалыя».

Пад яблынямі, грушамі, сілавмі і вішнямі капаць траншэі адвольнай шырыні і даўжыні — як дазваляе крона. Глыбіня абмежаваная — да 35–40 см. Ярка пад гэтым слоём знаходзіцца асноўная маса каранёў. Іх трыываць нельга. Калі ўбачылі, што дакапаліся да каранёў, глыбіню зменшыць. Траншэі дзіжынаюць сезон.

У гэтыя ямкі-траншэі кладзіць усё, што перагінае: траву (у тым ліку пасля праполкі), шалупіны, сям'я, абрэзанія пасыні павідоў, лісьце, пілівавіне, паперу, ануці, шалупіны бульбы. Сістэматычна свой «кампорт» паліваць тоў вадой, у якой мылі посуд. За два-тры гады такім чынам угнаювацца ўвесь сад.

Раней дадавалі ў ямкі суперфасфат, калійныя ўгнаенні. Цяпер усё дорага. Таму выкарыстоўваць для дабавак толькі попель: Вядома, раз у два гады трэба ўносіць фосфар і калій. А салетру — штогод. Вясною — палову нормы да 10–12 мая на гектара да 20 см, летам — апошнюю дозу зноў у канцы, але ў іншых месцах і абавязкова там, дзе канчаюцца галінкі дрэва. Усёго выкарыстаць да аднаго кілаграма азотных ўгнаенняў на дрэва.

ВЫСЫЛАЮ НАСЕННЕ:

маку махрыстага, крэс-салаты, наготкаў, шпінату, календры, кацыяматкі, рэпы «пятроўскай», пекінскай капуста, аскаліт, амаранту, Цэна 1 пакеці — 2 тыс. руб.

Высылаю тэхналогію вырошчвання вешанкі на вуліцы і ў пакоі — 7 тыс. руб.

Грошы за насенне высылаць толькі ў канверце разам з запыткай.